

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 588
Бања Лука, 08.4.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Стаке Гојковић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца А. В. из Б. Л., кога заступа пуномоћник М. Д., адвокат из Г., против туженог ФК К., ради испуњења уговора. в.с. 10.500 КМ, одлучујући о ревизији тужиоца, против рјешења Округног суда у Бања Луци број 011-0-Пж-07-000 183 од 17.10.2007. године, на сједници одржаној 08.4.2009. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се уважава, укида се рјешење Округног суда у Бања Луци број 011-0-Пж-07-000 183 од 17.10.2007. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Градишци број П-265/04 од 28.10.2005. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 7.500 КМ на основу обавезе за потписивање једногодишњег уговора са законским затезним каматама почев од 20.5.2003. године до исплате, износ од 1.000 КМ по основу неплаћених плата за јуни и јули мјесец 2003. године, са законском затезном каматом од 31.7.2003. године до исплате, износ од 2.000 КМ по основу уговорене исплате у роби, са законском затезном каматом почев од 31.12.2003. године до исплате, уз накнаду трошкова парничног поступка у износу од 3.200 КМ са законском затезном каматом од 28.10.2005. године до исплате.

Другостепеним рјешењем Округног суда у Округног суда у Бања Луци број 011-0-Пж-07-000 183 од 17.10.2007. године жалба туженог је уважена, првостепена пресуда укинута и тужба одбачена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужилац побија другостепено рјешење због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена одлука преиначи, жалба туженог одбије као неснована и првостепена пресуда потврди уз накнаду трошкова жалбеног и ревизијског поступка.

Тужени није одговорио на ревизију тужиоца.

Ревизија је основана.

У овој парници тужилац захтјева да му тужени исплати износе наведене у изреци првостепене пресуде на име испуњења обавеза преузетих закључењем уговора са тужиоцем 19.7.2002. године и анекса уговора од 22.8.2002. године.

Расправљајући о постављеном тужбеном захтјеву првостепени суд је нашао утврђеним да је тужилац испунио своју уговорну обавезу јер је за туженог играо фудбал цијелу годину, да му је тужени у складу са обавезама које је преузео уговором остао дужан по основу потписивања једногодишњег уговора износ од 7.500 КМ, по основу плата за јуни и јули 2003. године износ од 1.000 КМ и по основу уговорене исплате у роби износ од 2.000 КМ, па је позивајући се на одредбе члана 124. и 623. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 27/78 до 57/89 и “Службени гласник РС”, бр. 17/93, 3/96 и 39/03, у даљем тексту: ЗОО) усвојио тужбени захтјев тужиоца.

Одлучујући о жалби туженог другостепени суд је закључио да спорни однос не спада у судску надлежност, па је примјеном члана 16. и 227. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске”, бр. 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07, у даљем тексту: ЗПП), првостепену пресуду укинуо и тужбу одбацио.

Оспорена другостепена одлука није правилна.

Тужбом се захтјева испуњење обавезе коју је тужени преузео уговором закљученим са тужиоцем као играчем неаматером дана 19.7.2002. године и анексом тог уговора од 22.8.2002. године. Уговор је један од основних извора облигација и нема сумње да су за рјешавање спорова из таквог односа надлежни редовни судови у складу са одредбама члана 26. до 28. Закона о редовним судовима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 111/04 до 37/06).

Одредбом члана 42. Закона о спорту (“Службени гласник РС”, бр. 4/02) који је био на снази у вријеме закључења предметног уговора, прописано је да спортисти имају сва права грађана утврђена Уставом и законом, а посебно она права која су утврђена општим начелима овог закона и одредбама које се односе на бављење спортским активностима, удруживање и услове под којим обављају своју активност.

Одредбом члана 96. истог закона је прописано да се при гранском спортском савезу образује стална спортска арбитража као начин рјешавања спортских спорова између гранског спортског савеза и чланова савеза, односно спортских организација као удружења и њихових чланова.

Из наведених законских одредби произлази да спортисти, као и сви други грађани, могу тражити заштиту и остваривање права која им припадају у поступку пред надлежним редовним судом, а да је као могући начин рјешавања спортских спорова између спортских организација и њихових чланова предвиђено и образовање сталне спортске арбитраже при гранском спортском савезу. Зато је основан приговор ревизије де је другостепени суд погрешно

примјенио одредбу члана 16. у вези са чланом 227. став 2. ЗПП када је донио оспорено рјешење.

Одредбом члана 434. ЗПП прописано је да се странке могу споразумјети да рјешавање спора повјере арбитражи, осим ако се ради о захтјеву којем странке не могу располагати у смислу члана 3. став 2. ЗПП. Уговор о арбитражи пуноважан је само ако је закључен у писменом облику и ако су га потписале све стране.

У конкретном случају странке су чланом 3. писменог анекса уговора од 22.8.2002. године у случају спора по основном уговору и анексу уговора уговориле надлежност Комисије за статус играча Подручног фудбалског савеза у првом степену, Комисије за статус играча НС БиХ у другом степену, односно Арбитражне комисије, ако првостепена и другостепена одлука нису усклађене. Међутим, приговор уговорене надлежности арбитраже за рјешавање одређеног спора према одредби члана 438. став 2. ЗПП тужени може истаћи најкасније у одговору на тужбу.

Тужени у овом спору није ни поднио писмени одговор на тужбу, а из стања списка предмета произлази да је приговор ненадлежности суда истакао тек у жалби против првостепене пресуде. Стога није било основа ни да се другостепени суд у смислу члана 438. став 1. ЗПП огласи ненадлежним, укине спроведене радње и одбаци тужбу, јер тужени није благовремено истакао приговор уговорене надлежности арбитраже.

Како је због погрешне примјене материјалног права другостепени суд погрешном примјеном одредаба парничног поступка првостепену пресуду укинуо и тужбу одбацио, налазећи да одлучивање о спору не спада у судску надлежност из ког разлога није мериторно одлучио о жалби туженог, нема услова за преиначење оспорене одлуке.

Зато је примјеном одредби члана 249. став 1. у вези са чланом 250. став 2. ЗПП одлучено као у изреци.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић